

Biblická čtení:

Skutky apoštolů 2, 14a.36-41: Vystoupil Petr spolu s Jedenácti, pozvedl hlas a oslovil je: „Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolestí smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. David o něm praví: »Viděl jsem Pána stále před sebou, je mi po pravici, abych nezakolísal; proto se mé srdce zaradovalo a jazyk můj se rozjásal, nadto i tělo mé odpočine v naději, neboť mě nezanecháš v říši smrti a nedopustíš, aby se tvůj Svatý rozpadl v prach. Dal jsi mi poznat cesty života a blízkost tvé tváře mne naplní radostí.« Bratři, o praotci Davidovi vám mohu směle říci, že zemřel a byl pohřben; jeho hrob tu máme až dodnes. Byl to však prorok a věděl o přísaze, kterou se mu Bůh zavázal, že jeho potomka nastolí na jeho trůn; viděl do budoucnosti a mluvil tedy o vzkříšení Kristově, když řekl, že nezůstane v říši smrti a jeho tělo se nerozpadne v prach. Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit.“

1. List Petrův 1, 3-9: Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkvřené a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší.

Jan 20, 19-31: Téhož dne večer – prvního dne po sobotě – když byli učedníci ze strachu před Židy shromážděni za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní mu řekli: „Viděli jsme Pána.“ Odpověděl jim: „Dokud nevidím na jeho rukou stopy po hřebecích a dokud nevloším do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím.“ Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: „Pokoj vám.“ Potom řekl Tomášovi: „Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ Tomáš mu odpověděl: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ježíš mu řekl: „Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“ Ještě mnoho jiných znamení učinil Ježíš před očima učedníků, a ta nejsou zapsána v této knize. Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.

Zatmění

Jsou naše životy a svět dnes kvůli Velikonocům jinačí – a jestli ano, tak jakým způsobem? Upřímně, můj život vypadá skoro stejně jako před Velikonocemi. Ty vaše možná také. Moc se toho nezměnilo. A myslím, že to platilo i loni i předtím. Tak se ptám: Co mi dnes zatemňuje radost vzkříšení v mém životě?

Četli jsme příběh učedníků, o jejich nejistotě, o strachu – to vše jim i nám zastiňuje světlo vzkříšení, nové narození.

V první části dnešního evangelia je velikonoční večer, a učedníci se skrývají. Marie ráno viděla Ježíše živého – a řekla učedníkům tu úžasnou zprávu. Navzdory tomu jsou učedníci v domě za zavřenými dveřmi a bojí se. A v druhé polovině čtení je už týden po Velikonocích a oni jsou ve stejném domě stále za zavřenými dveřmi. Po Velikonocích se pro ně nic nezměnilo.

Zkusme si představit celý pašijový týden jako zatmění Slunce. Od Květné neděle se začíná světlo Ježíšova života ztemňovat. Na Velký pátek a Bílou sobotu sedíme ve tmě a čekáme. Pak vyjde slunce, vzkříšení, je tu nový den a světlo se vrátí. Takhle si můžeme představovat i svůj život. Každý víme o obdobích, kdy byly (nebo právě jsou) naše životy zatemněné. Změny, ztráty, temno a zase nové světlo, nová naděje.

Ale možná my všichni jsme nějak uzamčeni v dnešním evangeliu, zavřeni v tom domě s učedníky. Co nás tam drží? Co je zastínění nebo zatemnění vzkříšení v našem současném životě? Může to být strach, úzkost, smutek – ztráta nebo zášť či hněv, konflikt s druhým. Anebo vina a lítost, sebekritika a pochybnosti o sobě, nostalgie a bolest. Dveře zamykáme zevnitř, abychom k sobě nikoho nepustili a tím se vylučujeme ze života, který nabízí vzkříšení. A přesto je světlo vzkříšení vždycky s námi. Ježíš je s námi stále. Nezmizí o nic víc než slunce, které nezmizí ani během zatmění.

Ježíš – světlo - se objevuje v domě, v místnosti se zamčenými dveřmi zevnitř, stojí uprostřed učedníků a říká: "Pokoj vám.“ Pokoj s vámi. Pokoj s tvým strachem. Pokoj s tvou úzkostí. Pokoj s tvým smutkem a ztrátou. Pokoj s tvým pocitem viny. Pokoj s tvou sebekritikou. Pokoj s tvým zraněním. Pokoj s tím, co zastínilo tvůj život a uzamklo tě před novým životem.

Ježíš nabídl učedníkům pokoj, ale neotevřel jim dveře. Budou to muset udělat sami, a my také. Velikonoce od nás něco chtějí, abychom mohli zažít vzkříšení. Velikonoce jsou spíš o tom, něco dělat, než jen věřit. Věřím, že Bůh Ježíše vzkřísil, že se s ním setkali učedníci. Ale to je moje víra, není to moje zkušenost vzkříšení. Pokud chci vzkříšení zažít, musím něco udělat. Musím vyjít z domu. Dokud zůstaneme za zamčenými dveřmi, nic v našem životě, v církvi, ve společnosti se k dobrému nezmění. Kéž k tomu nacházíme odvahu a radost jako učedníci. Amen